

ved at indføre en bestandig variabel Skala, henholdende sig til det Værdiforhold, som ligger i Markedsprisen mellem Guld og Sølv paa de stiftede Forbringers Forfaldstid, er det umuligt at fastholde. Dette er fuldstændig rigtigt, og jeg tror ogsaa, at jeg antydede, at, naar man ikke kan give Betalingen i kursierende Sølvmynt, saa kan man ikke sige derved paa en retfærdig Maade at have opfyldt Kreditorers Krav. Jeg anerkjender altsaa ligesaa vel som den høitærede Finanzminister, at det er nødvendigt, at Loven træffer en afgjørende Bestemmelse, og jeg siger: Lad os være enige om ikke at tale om Fremtiden! (Finanzministeren: Ja!). Ja, thi skulle vi tale om Fremtiden, saa er det let at eftervise, at der er Sandsynlighed for, at der vil indtræde en forbigaaende, maaske kun en meget kort Tid omfattende Depreciation af Sølvet, men der er vistnok en ligesaa overveieende Sandsynlighed for, at derne senere vil gjenoprettes og gaa i den modsatte Retning, henimod en betydelig Forøgelse af Sølvets Værdi, saa at Omstrikningsforholdet maatte blive et saadant, som man da aabenbart umulig kunde gaa noie ind paa. Jeg tror derfor, at man ganske maa opgive dette Hensyn til Fremtiden; men for Dvrigt kunde man jo her bemærke, at, naar der er Stater tilstede, som have en dobbelt Myntfod, og som erklære, at den skal vedblive at gjælde i en for Diebliffet aldeles ubestemmelig Fremtid, og at det Forhold fremdeles skal opretholdes, at 1 Pund Guld er lig $15\frac{1}{2}$ Pund Sølv, saa er der heller ingen Grund til at forandre dette Forhold, thi saa er der altid et Sted, hvor man kan finde en Handlende, der vil give En det One for det Andet. Dette er Tilfældet med de latinske Nationer, som have sluttet sig til den franske Myntkonvention; der gjælder denne Status og vil vedblive at gjælde, saa vidt jeg tror, i en overmaade lang Tid, thi der er ikke Skygge af Noget, som berettiger til at tro, at de i en forubseelig Fremtid ville opgive dette Standpunkt. Jeg skal inidlerid se bort herfra, og for saa vidt ere vi altsaa enige, som vi mene, at en Gjennemsnitspris skal der tages. Men saa siger jeg, at det er ikke en saadan, der er tagen, thi der er Ingen, der kan vise mig det Gjennemsnit, der skulde give 1: 15,675; det er ikke muligt. Vil jeg indskrænke mig til at tage de sidste ugunstige Aar, saa faar jeg 1: 15,63; men tager jeg de 5 sidste Aar, saa faar jeg 1: 15,6; og det er en betydelig Forskjel. For det sidste Aar er det 1: 15,65 (Finanzministeren: Er det ikke 1: 15,63?), Nei, det er 1: 15,65, men det er nu ikke værd at tvivle om. Det er jo aabenbart, at den Kommission, som var nedsat for at tage dette Spørgsmaal under Overveielse, i Grunden slet ikke har afgjort det, men skudt det hen til Myntloven, og ved at læse Kommissionens Betænkning over Sagen

igjennem vil man se, at det deri udtales som endog temmelig sandsynligt, at man i Sverig vil finde sig foranlediget til en Omstrikning, saaledes at en Krone og en Daler Rigsmynt ikke ville falde sammen. — Jeg vil slutte med at gjentage, at jeg anbefaler til Alle, som have betydelige Forbringere, at tage dette under Overveielse; for min Person har jeg allerede angivet, hvor den for mig tarvelige Trøst kan findes.

Melchior: Jeg skal kun tillade mig at bemærke, at jeg paa en vis Maade befinder mig i samme Tilfælde som det ærede kongevalgte Medlem, idet jeg mener, at det er under et vist Tryk af ydre Omstændigheder, at vi ere nødte til at tiltræde denne Myntkonvention. Det er ganske sikkert, at det havde været bedre, hvis dette Tryk ikke havde hvilet paa os, og man ikke havde behøvet at gaa over til den nye Myntfod; men det er Forholdene, som gjøre det nødvendigt. Naar jeg har bedet om Ordet, var det for at udtale Noget, som nu allerede er blevet sagt, nemlig at Opinionen har faaet en saadan Magt, at det ikke kan hjælpe at stride imod; man maa høre sig derfor. Dette vil vise sig ved Noget, som ogsaa er en Følge af Myntkonventionen, nemlig at vi skulle gaa ind paa Decimalsystemet. Dette er et System, som vistnok allerede har faaet Hævd i en stor Del af Europa, og som i videnskabelig og theoretisk Henseende har ganske overordentlig store Fordele; men jeg har altid haft mine meget store Tvivl, om de praktiske Fordele paa nogen Maade stode i Forhold til de theoretiske. Jeg tror, at overalt, hvor Decimalsystemet har været indført, har det navnlig i den mindre Handel, den daglige Omsetning, voldet ganske overordentlig stor Ulempe, og jeg har ment, at man ikke burde lade denne Beslutning passere her, uden at dette dog skulde blive nævnt. Jeg for mit Bekommende tror, at det er en meget stor Ulempe i den daglige Omsetning at være nødte til at regne med Decimaler; jeg tror, det ligger fuldstændig unaturligt for den hele menneskelige Opfattelse. Det er den Omstændighed, at vort Lølsystem nu en Gang er indrettet efter Italysystemet, der gjør, at man i det Hele taget er kommen ind derpaa, men det vil nok vise sig, at den Forestilling at dele med 2, tage $\frac{1}{2}$, $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{8}$ og $\frac{1}{16}$, er meget naturlige for den menneskelige Opfattelse end dette, at dele med 10. Man kan ikke uden med Instrumenter og kunstige Maal komme til en Lideling, medens man med Tøbeling bevæger sig paa et fuldkommen naturligt Omraade. Jeg havde anset det ønskeligt, at der med Hensyn til Værdiellerne i vort Lølsystem var blevet gjort en Forandring, som maaske vanskelig lader sig gennemføre, naar